

om man lige frem i stor Stil benytter Anstaltens Eiendom til derigjennem at drive Forretning, f. Ex. Lotteriforretning, eller om man i stor Maalestok bygger Huse, laver Møbler, og sender dem ud til Salg omkring og ligefrem stjæler de Ting, der bruges til Forarbejdelsen. Jeg tror ikke, at dette i fjerneste Maade kan betegnes blot som en Uorden. Den høitærede Justitsminister siger, at dette Udtryk er brugt, fordi det svarer til Formaalet. Nei, Udtrykket er ikke brugt af mig, men af Direktør Cræmers i Forhøret, og jeg har ingen Grund til at bestride det, der er fra ingen Side brugt anden Betegnelse deraf, og vedkommende Gier selv, som dog maa kunne bedømme den Slags Forhold, erkjender jo ogsaa, at det kun er Uordener, og det er heller ikke Andet. Desuden er det fra Kommissionens Side heller ikke opfattet som Andet end som Uorden. Hvorfor ere disse Foll ikke anlagede? Ganste simpelt, fordi der ikke er rørt ved de Foll, der kun have gjort sig skyldige i Saadan. Kommissionen er af samme Mening, nemlig at Smaating, Uordener ikke ere Bedragerier og ikke staa i nogenjombhelst Forbindelse med den egentlige Skandale i Horsens. Dernæst oplæste den høitærede Minister en Erklæring fra Underfogelsdommeren. Jeg mærkede mig, hvad den gik ud paa. For det Første gik den ud paa, ganste vist ikke at konstatere, at hele dette System har eksisteret længere end denne Regjering, paa ingen Maade, men den siger, at naar vi skulle bevare det Spørgsmaal, om der ogsaa i Fortiden er begaaet saadanne Tyverier paa Anstalten, saa er det sket, men naar der spørges om, hvornaar og af hvem, saa siger den samme Erklæring, at det er meget vanskeligt at opklare, fordi Fangerne ganste vist sige jo, men de, der sigtes derfor, ere enten borte eller døde. Vil nu virkelig den høitærede Minister paastaa, at det er noget Forhvar, at faae en Erklæring af en Underfogelsdommer om, at der har fundet Tyveri Sted, for hvilke han ikke har anden Hjemmel end Lugthussfangers Sigtelse mod Afdøde eller Fraværende? Jeg begriber ikke, at Ministeren vilde læse denne Erklæring op, thi den beviser aldeles Intet til hans Forhvar. Den beviser ikke engang, at der har fundet Tyverier Sted. Den indeholder ikke Andet, end at vedkommende Dommer af straffede Personer, Lugthussfanger, har hørt Sigtelser mod Afdøde eller Fraværende. Jeg siger, at Saadant skulde man af Hensyn til disse lade være at læse op; men selv om man vil læse det op, kan jeg ikke begribe, at man derigjennem kan gjøre sig den Illusion, at man i fjerneste Maade har dækket Ansvarret for dette Ministerium. Den samme

høitærede Minister, som bebrejder mig, at jeg bruger Forhvar som Anklage mod Foll, bruger selv løse Sigtelser paa anden Haand, Engthussfangers Sigtelser, mod Afdøde og Fraværende til at forsvare sig! Jeg indrømmer, at man ikke maa bruge Forhørene som Anklage, med mindre Vedkommende har afgivet Tilstaaelse eller er dømt, men det kunde ikke noget Dieblisk falde mig ind at bruge som Anklage saa fuldstændig løse Sigtelser som den, Ministeren her fremsat. Det, der altsaa fremgaar af hele denne Forhandling, konstaterer jo, navnlig efter den høitærede Ministers Foredrag, og efter at Ministeren ikke har haft nogetjombhelst Andet at anføre til sit Forhvar end de Uordener, jeg har nævnet, at den store Skandale i Horsens kun har fundet Sted under den nuværende Regjering, og at de tidligere Justitsministerier ere fuldstændig frie i saa Henseende. Det allerbedste Bevis for, at det er saaledes, er ogsaa, at det ikke forholder sig, som den høitærede Minister siger, at man har undladt at undersøge Fortiden, thi de Forhvar, som findes meddelt Rigsdagen i Afstrift, strække sig til hele Fortiden og gaa helt tilbage til Tredserne. Der findes Personer forhørte, hvis Virksomhed som Dyrhynsmænd paa de forskjellige Fabrikafdelinger gaa tilbage langt for 1870, og disse Forhvar ere meget detaillerede. Disse Personer ere forhørte, men ikke en eneste anklaget. Det er ikke Personer, der ere borte eller døde, men som endnu ere Funktionærer ved Anstalten, der have været forhørte netop med Hensyn til Fortiden og netop med Hensyn dertil burde have været dømt, hvis det virkelig havde været Tilfældet, at der havde fundet Misligheder Sted, men med Hensyn til hvilke man i den Grad har været nødt til at erkjende, at de ikke have gjort sig skyldige i Noget, at der ikke er lagt Sag an imod dem. Der findes flere Exemppler i saa Henseende, men som jeg ikke vil nævne af Hensyn til de paagjældende Personer, hvor man ikke har kunnet oplyse Andet om dem end Smaaordener, som man selv erkjendte ikke indeholdt Grund til at lægge Sag an imod dem. Et Exempel skal jeg dog nævne, og det er Mazanti selv, som har været Inspektør siden 1861. Alt, hvad der staaar i Forbindelse med hans Embedsførelse, har været Gjenstand for Forhvar. Der har været Foll fremme for at blive forhørt om, hvorledes Træarbejde skulde have været forarbejdet til hans egen Fordel. Det er altsaa fuldstændig urigtigt, at Forhørene ikke vedrøre Personer, som tilhøre en tidligere Tid. Det er ikke Tilfældet, og det er heller ikke Tilfældet, at der ikke er oplyst